

Sygn. akt II CSK 42/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia z siedzibą w B.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie Oddziałowi Terenowemu
w Poznaniu, Gminie Ryczywół i Skarbowi Państwa - Wojewodzie Wielkopolskiemu
o przywrócenie własności nieruchomości, przyznanie nieruchomości zamiennej
albo odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 1189/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 (trzy tysiące
sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda Stowarzyszenia z siedzibą w B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 stycznia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Należy podkreślić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej to niezależne od siebie, konstrukcyjne, elementy skargi, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w ramach "przedsądu" bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por.: postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3 poz. 52, postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie

stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. W skardze kasacyjnej nie przedstawiono argumentów, które mogłyby świadczyć o tym, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Abstrahując od niespełnienia wskazanych wyżej wymagań należy również wskazać, odnosząc się do podniesionego przez pełnomocnika powoda zarzutu oczywistego naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 381 k.p.c., że przepis ten uprawnia sąd drugiej instancji do pominięcia dowodów, które mogły być złożone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. W okolicznościach niniejszej sprawy potrzeba wykazania legitymacji czynnej powoda nie pojawiła się – jak twierdzi autor skargi kasacyjnej – dopiero po wydaniu orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji. Pozwani w odpowiedziach na pozew (karta 69 oraz karta 76) podnieśli kwestię braku legitymacji czynnej powoda. Powód został ponadto, postanowieniem Sądu Okręgowego (k. 110), wezwany do wskazania dowodów na poparcie swych twierdzeń. Szczegółowa analiza nie pozwala więc na stwierdzenie, że powołana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została wykazana.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).